

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Zrůstkem, advokátem se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2006, č. j. KUOK/110220/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2007, č. j. 58 Ca 2/2007 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2006 zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 4. 8. 2006, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle § 30 odst. 1 písm. i) téhož zákona. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14. 3. 2006 ve 22.20 hodin v Olomouci na ulici Na Šibeníku jako řidič motorového vozidla neuposlechl pokynu policisty k zastavení vozidla, při kontrole hlídkou Policie ČR neměl u sebe doklady předepsané k řízení motorového vozidla, dále při odbočování na ulici Vitáskova nedal znamení o změně směru jízdy a na výzvu policisty se odmítl podrobit dechové zkoušce. Tímto jednáním porušil § 4 písm. b), c), § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 3 písm. a), b), c) a § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů. Za předmětné jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 12 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě; krajský soud svým rozsudkem ze dne 26. 11. 2007 žalobu zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce uvedl, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když stav věci nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Krajský soud se zabýval pouze tvrzením žalobce o tom, že ve výpovědích jednotlivých svědků existují rozpory a že výpovědi policistů a svědkyně Z. jsou protichůdné. Tím byl také porušen § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť soud nepřezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Krajský soud rovněž nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti zahájení řízení: ze spisového materiálu vyplývá, že řízení bylo zahájeno proti osobě J. P., narozeného Y, tudíž nikoliv proti žalobci. Po upozornění žalobce na tuto závažnou formální vadu vydal správní orgán rozhodnutí, ve kterém opravil datum narození žalobce na X. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s tím, že tuto nesprávnost nelze napravit rozhodnutím o opravě zřejmě nesprávnosti, protože podle § 70 správního řádu nelze napravovat chybná rozhodnutí – a v tomto případě jde o chybu, která zde existovala od počátku řízení, tj. ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Řízení bylo zahájeno v rozporu s § 46 správního řádu a s § 67 zákona o přestupcích, když správní orgán neoznámil zahájení řízení účastníkovi řízení, a žalobce tak byl zkrácen na svých právech.

Nezákonnost spatřuje žalobce také v tom, že celé řízení je od počátku zmatečné a nesrozumitelné, neboť různá rozhodnutí různých správních úřadů obsahují různá data narození žalobce (oznámení o zahájení řízení, upozornění na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, rozhodnutí žalovaného). Tato okolnost mohla mít vliv na celé předchozí řízení a také na vydání nesprávných rozhodnutí ve věci samé.

Konečně podle žalobce nebyla v řízení řádně prokázána totožnost pachatele přestupku, když orgán Policie ČR při zjišťování totožnosti žalobce nezjistil toto dostatečně spolehlivě a nevyužil ke zjišťování totožnosti všech dostupných prostředků, které mu k tomu umožňuje zákon České národní rady č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zejména ustanovení § 13), a neověřil si dostatečně a bez jakýchkoliv pochybností to, že osoba žalobce, která byla předvedena na oddělení Policie ČR Olomouc 4 a která tvrdila, že je J. P., narozeným dne X, a jež u sebe neměla žádné doklady totožnosti, je skutečně pravda. Na základě této okolnosti pak bylo zahájeno řízení proti osobě J. P., narozeného dne Y, která neexistuje.

Závěrem žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V podání ze dne 2. 1. 2008 požádal žalobce o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnil tím, že pro výkon svého zaměstnání u společnosti SLUŽBA PNEU, spol. s r. o., nezbytně potřebuje řidičské oprávnění, a proto by pro něj jeho ztráta znamenala také ztrátu zaměstnání, čímž by se ocitl ve složité životní a finanční situaci. Tato skutečnost by pro něj znamenala nenahraditelnou újmu. Dále se žalobce domnívá, že odkladný

účinek kasační stížnosti se nedotkne práv nabytých třetími osobami a nebude nijak v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v úvodu poznamenává, že se nemohl zabývat námitkou žalobce týkající se opravy zřejmé nesprávnosti a výkladu § 70 správního řádu. Tuto námitku žalobce neuplatnil v žalobě, ač tak zjevně mohl učinit. Jelikož kasační řízení je založeno na přezkumu soudních rozhodnutí, chybí v takovém případě podklad přezkumu a předmětná námitka je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť tento se nevypořádal s žalobním bodem tvrdícím, že ve správním řízení nebyl úplně zjištěn skutkový stav věci. Tato námitka není důvodná: žalobní bod nelze konstruovat pouze obecně (odkazem na porušení právní normy, resp. jejich citací), ale je třeba naopak zcela konkrétně označit skutečnosti, které žalobce považuje za nezákonné, tedy (v daném případě) které měly za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu. Jak ostatně v této souvislosti judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, „*líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*“ (rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikováno pod č. 488/2005 Sb. NSS).

Žalobce v žalobě jednak obecně uvedl, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, a pak konkrétně rozvedl, v čem tuto nedostatečnost spatřuje - v rozporech ve výpovědích policistů, v hodnocení výpovědi žalobce a svědkyně Z. Krajský soud se pak zcela správně vypořádal s těmito jednotlivými konkréty a dovodil, že skutkový stav věci byl zjištěn řádně a v potřebném rozsahu pro vyslovení viny a trestu. Kasační námitka, že se krajský soud zabýval pouze jmenovanými pochybeními správního orgánu je proto nedůvodná, když soud má právě jen tu povinnost zabývat se konkrétními tvrzeními žalobce a nikoliv obecným sdělením, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav. V tomto ohledu nemohlo dojít ani k porušení § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť soud přezkoumal napadené rozhodnutí mezích žalobního bodu, tj. v mezích skutkových a právních důvodů, z nichž považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [srov. dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

V další části kasační stížnosti žalobce napadá zákonnost zahájení řízení o přestupku, neboť toto řízení bylo zahájeno proti osobě J. P., narozeného Y, tudíž nikoliv proti žalobci. Tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou: ze správního spisu je sice nepochybné, že Magistrát města Olomouce v oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 4. 2006 uvedl nesprávné datum narození žalobce, a to Y, avšak toto oznámení bylo vráceno zpět nedoručené kvůli nesprávnému datu narození adresáta. V dalším oznámení o zahájení řízení (datovaném opět 18. 4. 2006) však již bylo datum narození žalobce uvedeno správně - tj. X, byť na doručence bylo

ponecháno datum Y. Řízení z moci úřední je nicméně dle § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Rozhodný je tedy obsah samotného oznámení, kde bylo datum narození žalobce uvedeno správně, a nikoliv datum na doručence. Lze tedy uzavřít, že k zahájení řízení o přestupku došlo doručením tohoto oznámení žalobci dne 2. 5. 2006.

Zdejší soud neshledává za důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti, resp. zmatečnosti, správního řízení: v průběhu správního řízení bylo zcela zřejmé, kdo je osobou obviněnou z přestupku, a žalobce chybu v datu narození správnímu orgánu nevytýkal (učinil tak až v odvolání). Nejvyšší správní soud se současně nedomnívá, že by v průběhu správního řízení dosáhly nesprávné údaje (chyby v psaní) obsažené v některých dokumentech správního spisu takové intenzity, že by vůbec nebylo lze seznat, s kým je řízení vedeno, a rozhodnutí by tak bylo nesrozumitelné. Navíc, jak správně uvedl krajský soud, tato pochybení mohl policejní orgán, resp. správní orgán, kdykoliv i bez návrhu opravit.

Poslední námitka žalobce se týká nedostatečného zjištění totožnosti osoby předvedené na služebnu Policie ČR v den spáchání přestupku. Pokud nyní žalobce tvrdí, že na policejní služebnu byla předvedena zcela neznámá od něj odlišná osoba, která o sobě tvrdila, že je J. P., je toto tvrzení v přímém rozporu nejen s výpověďmi všech policistů, ale zejména s výpovědí svědkyně Z. a žalobce samotného. Ten totiž v protokole o ústním jednání ze dne 10. 5. 2006 uvedl, že on sám byl kontrolován hlídkou Policie ČR, odvezen na obvodní oddělení do Hejčína a do fakultní nemocnice a následně propuštěn. Rovněž svědkyně Z. v protokolu o ústním jednání ze dne 30. 5. 2006 uvedla, že žalobce jí sdělil, že měl problémy s Policií a celou událost jí popsal. Z těchto skutečností je zřejmé, že v inkriminovaný den byl na služebnu Policie ČR předveden právě žalobce a nikdo jiný. Ohledně nedostatečnosti zjištění totožnosti žalobce pak lze uvést, že žalobce u sebe v okamžik zajištění příslušníky Policie ČR neměl žádné doklady a sám na služebně Policie ČR sdělil své jméno, příjmení a datum narození (srov. úřední záznam ze dne 14. 3. 2006). Na základě těchto údajů policisté provedli lustraci a ověřili totožnost žalobce. Žalobce toto zjištění nijak nezpochybnil a rovněž v následujícím průběhu správního řízení netvrdil, že je snad někým jiným, ani neuváděl, že by zde existovala ještě osoba třetí, která by mohla přestupek spáchat (kromě svědkyně Z., avšak tuto možnost správní orgán vyloučil, neboť by byla časově nerealizovatelná, a tvrzení žalobce v tomto směru označil za účelové. Navíc představa, že by snad na Policii byla předvedena svědkyně Z., která by o sobě tvrdila, že je J. P. je zcela absurdní). Z těchto důvodů se nelze v daném případě dovolávat ani nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, Sb. n. u. ÚS, sv. 18/2000, str. 197, podle něž je nutné poskytnout žalobci možnost, aby nabídl důkazy, které jeho zjištěnou totožnost zpochybňují: žalobce prostor pro předestření takových důkazů v rámci správního řízení měl, ale nevyužil ji, a naopak svou výpovědí potvrdil skutečnost, že byl na policejní služebnu předveden právě on. V takové situaci nelze klást k tíži policistům, resp. správnímu orgánu, že dále neověřovali totožnost osoby předvedené na služebnu Policie ČR, resp. totožnost žalobce ve správním řízení.

Návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť o kasační stížnosti rozhodl bezprostředně po předložení spisu krajským soudem.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

senátu

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně